

[Justitsministeren]

undrer det mig, at man nu fremskynder, haster et forslag igennem på et væsentligt område inden for straffeloven uden at afvente den høring, som man jo ved jeg bad Medieansvarsudvalget om at foretage, en høring, som man ved afsluttes – som jeg netop har sagt det – ikke inden for uger, men dage.

Det er noget, jeg vil huske S og SF for i de fremtidige debatter, når jeg fra talerstolen hører bebrejdelser i forbindelse med behandlingen af forslag, når det gælder høring af eksperterne, og så meget desto mere som denne sag jo er bundet op i forhold til et virkelig stort kompleks omkring hele Medieansvarsudvalgets arbejde og hele medieansvarsbegrebet. Jeg forstår ikke, hvorfor det har så meget hastværk, hvorfor S og SF ikke vil afvente udvalgets betænkning, når man så samtidig ved, at den høringsfrist, der vil være i forbindelse med afgivelsen af betænkningen, bliver ganske kort, og at vi tidligt på efteråret kan begynde at tage hul på de politiske drøftelser om hele dette spørgsmål. Derfor forstår jeg ikke, hvorfor det har så megen hast, hvorfor man ikke vil afvente den udtalelse, der kommer fra en kreds af eksperter, fra medieerne, fra den juridiske verden, fra domstole m.v., som har arbejdet grundigt med dette spørgsmål.

Jeg synes også, at man skal gøre sig klart, at reglen i straffelovens § 152 d, som SF jo foreslår ændret, ikke er en speciel regel, der relaterer sig til repræsentanter fra pressen. Det er en bestemmelse, som gælder enhver, der uberettiget skaffer sig, videregiver eller udnytter oplysninger, som er fremkommet ved brud på tavshedspligten.

Jeg ved ikke, om SF og Socialdemokratiet har gjort sig tilstrækkelige forestillinger om, hvad forslaget indebærer. Må jeg bare nævne et par enkelte eksempler, som jeg godt kunne tænke mig en kommentar til: Hvis vi forestiller os – netop nu i en eksamenstid kan det være nok så tankevækkende – at der sker en offentliggørelse af alle eksamensopgaverne, f.eks. alle stilemner eller matematikopgaver til studentereksamen eller tilsvarende, som en journalist har fået via en offentlig ansat; det ville efter forslaget være strafrit for den pågældende. Skal en sådan indgribende forstyrrelse af, skal vi så kalde det den offentlige orden, være straffri?

Hvis vi forestiller os offentliggørelse af en offentlig myndigheds, f.eks. toldvæsenets, planlagte kontrolbesøg i en bestemt virksomhed røbet af en ansat over for en medarbejder på et medium, som offentliggør oplysningerne og advarer virksomheden: Skal det være helt strafrit? Jeg giver ikke selv svarene, fordi jeg synes, det er nogle væsentlige principper, som man må drøfte i sammenhæng med hele medieansvarsbegrebet. Men er der virkelig noget, der her i dag og i den kommende uge dikterer, at man haster dette forslag igennem frem for at afvente udvalgsbetænkningen?

Jeg føler, at det forslag, der er fremsat, det ændringsforslag, der er stillet, ikke er tilstrækkeligt gennemarbejdet. Min opfordring skal være, at man endnu en gang overvejer dette forslag med henblik på de drøftelser, som vi jo alle skal tage del i til efteråret i forbindelse med det store forslags fremsættelse. Min opfordring gælder selvfølgelig både Socialdemokratiet og SF, men da ikke mindst Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg synes ikke, at justitsministerens bemærkninger skal stå uimodsagt, selv om jeg nok i højere grad havde planlagt at vente med en lidt større debat om dette emne til ved lovforslagets tredjebehandling.

Jeg vil gerne sige til justitsministeren, at sammenligningen med kreditaftalelovsforlaget unægtelig tyder på, at justitsministeren har forstået meget lidt af, hvad det vil sige at have tekniske problemer med et lovforslag og have politiske problemer. Det er ganske utroligt, at justitsministeren sammenligner med et lovforslag, nemlig kreditaftalelovsforlaget, som domstolene siger de ikke kan finde ud af at administrere.

Det vil give store vanskeligheder med et forslag af så enkel en karakter som dette: Skal det være strafbart, eller skal det ikke være strafbart? Hvad der skal være strafbart, og hvad der ikke skal være strafbart, fremgår også klart. Dette er et rent politisk spørgsmål. Vi behøver ikke i den henseende at vente på, at Medieansvarsudvalgets betænkning bliver færdig.

Dertil kommer noget andet. Justitsministeren siger: Jamen dette vedrører også alt andet end medier, og derfor kunne det være vældig praktisk, at man måske endda som led i vurde-